

Sygn. akt II AKz 545 – 546/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Jolanta Śpiechowicz (spr.)

Sędziowie: SA Wiesław Kosowski

SA Piotr Pośpiech

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **D. H. i T. S.**

podejrzanym o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i inne

zażaleń obrońców podejrzanych

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 4 sierpnia 2014 roku, w sprawie o sygn. akt XXI Kp 281/13 (D. H.) i XXI Kp 282/14 (T. S.)

w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Katowicach przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanych **D. H.** do dnia 16 listopada 2014 r. i **T. S.** – do dnia 11 listopada 2014 r.

Powyższe postanowienie zaskarżyli obrońcy podejrzanych.

Obrońca podejrzanego D. H. zarzucił:

1. obrazę przepisu art. 263 § 2 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia przez przyjęcie, iż zachodzą szczególne okoliczności sprawy uniemożliwiające zakończenie postępowania przygotowawczego w terminie dotychczas stosowanego tymczasowego aresztowania;
2. obrazę art. 257 § 1 k.p.k. poprzez przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego, mimo że wystarczającym byłoby stosowanie środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym;
3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż zachodzi uzasadniona obawa matactwa ze strony podejrzanego, podczas gdy wnikliwa i wszechstronna analiza materiału dowodowego winna prowadzić do wniosków

przeciwnych, jako że najważniejsi świadkowie zostali już szczegółowo przesłuchani, a zatem istotne okoliczności zostały wyjaśnione, co winno skutkować zaniechaniem przedłużania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

W oparciu o ten zarzut obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o jego zmianę i zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania poręczenia majątkowego w kwocie 20.000 zł oraz dozoru policji.

Obrońca podejrzanego T. S. zarzuca:

1. obrazę art. 7 i 249 § 1 k.p.k. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że zastosowanie tymczasowego aresztowania jest niezbędne dla prawidłowego toku postępowania, podczas gdy właściwa, zgodna z regułami prawidłowego rozumowania

i wskazaniami doświadczenia życiowego ocena materiału dowodowego takiego wniosku nie uzasadnia;

2. art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. przez wyrażenie błędnego poglądu, że przedłużenie tymczasowego aresztowania jest uzasadnione obawą, że podejrzany będzie ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości, podczas gdy T. S. jest pozbawiony wolności do końca 2016 r.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenia nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Na obecnym etapie postępowania, stosowanie wobec obu podejrzanych najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jest konieczne, albowiem przemawia za tym zarówno przesłanka ogólna określona w normie art. 249 § 1 k.p.k., jak również przesłanka szczególna z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.

Aczkolwiek skarżący nie podnoszą tej kwestii, ale wspomnieć należy, że zebrany w sprawie materiał dowodowy, wskazany w zaskarżonym postanowieniu, wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanych zarzucanych im czynów. Nie ujawniły się też żadne okoliczności tego rodzaju, które to prawdopodobieństwo niweczyłyby. Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, że istnienie ogólnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania w żadnym wypadku nie przesądza o sprawstwie podejrzanych, albowiem decyzja w przedmiocie jego odpowiedzialności karnej należy do sądu meriti orzekającego w postępowaniu rozpoznawczym. Niemniej na obecnym, incydentalnym etapie postępowania, wystarczającym jest stwierdzenie, że w sprawie istnieje materialna przesłanka dowodowa stosowania środków zapobiegawczych.

Trafne są również pozostałe ustalenia sądu na temat aktualności szczególnej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych, o której mowa w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., wskazujące na konieczność i niezbędność stosowania w dalszym ciągu najsurowszego ze środków zapobiegawczych, mającego izolacyjny charakter.

Jeżeli chodzi o oskarżonego T. S., to należy przypomnieć, że był on przed osadzeniem poszukiwany listem gończym, co już samo w sobie wskazuje na obawę ukrywania się podejrzanego przed wymiarem sprawiedliwości.

Wskazać należy również, że niesłuszny jest zarzut skarżącego podnoszącego, iż niezasadne jest dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania, w sytuacji kiedy podejrzany ten w innej sprawie odbywa karę pozbawienia wolności, której koniec przypada na koniec 2016 r.. Zupełnie odmienne są rygory odbywania kary pozbawienia wolności, a przebywania w jednostce penitencjarnej w ramach tymczasowego aresztowania. W ramach tej pierwszej formy pozbawienia wolności, skazani mogą korzystać z uprawnień związanych z przebywaniem na wolności, w tym między innymi z przepustek, czy też przerwy. Nie jest zatem możliwe uchylenie tymczasowego aresztowania w oparciu o tą argumentację.

W przypadku obu podejrzanych, poza zarzutem działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, za istnieniem przesłanki określonej w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. przemawiają okoliczności związane z zarzutem dot. zmuszania J. B.

do określonego zachowania, połączonego ze stosowaniem przemocy i pozbawieniem go wolności, a także wyjaśnienia P. N., wskazujące wprost na istnienie obawy matactwa.

W tym stanie rzeczy w sposób intensywny realizująca się na gruncie niniejszej sprawy przesłanka szczególna, wskazująca na konieczność stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego sprawia, iż ustąpić muszą zasady minimalizacji i proporcjonalności, (art. 257 § 1 k.p.k. i art. 253 § 1 k.p.k.), tym bardziej, że okres stosowania wobec podejrzanych tymczasowego aresztu nie może być uznany za nadmierny. Bez znaczenia jest też fakt, że szereg istotnych dowodów zostało już w sprawie przeprowadzonych, jako że nie przesądza on w żaden sposób, iż w chwili obecnej nie zachodzą możliwości utrudniania postępowania, także w inny sposób, niż tylko w formie wpływania na zeznania świadków, czy wyjaśnienia innych podejrzanych.

Nie można pominąć też faktu, że obaj podejrzani stoją pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 271 § 3 k.k., zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi 8 lat, tak więc istnieje w sprawie także przesłanka z art. 258 § 2 k.p.k., umożliwiającą stosowanie wobec nich tymczasowego aresztowania.

Analiza akt sprawy nie pozwala też na stwierdzenie, że w sprawie nie nastąpiły szczególne okoliczności, uniemożliwiające zakończenie sprawy w terminie określonym poprzednio.

Sąd wskazał, w oparciu o wnioski prokuratora, co jeszcze w zakresie wątku dotyczącego podejrzanych należy zrobić, sprawa jak do tej pory toczy się sprawnie, konieczność przeprowadzenia zakrojonych na szeroką skalę czynności śledczych w pełni uzasadnia przedłużenie tymczasowego aresztowania na wskazany okres. Słusznie jednocześnie Sąd I instancji zauważył, że prokurator winien na bieżąco czuwać nad potrzebą i koniecznością kontynuowania najsurowszego środka zapobiegawczego.

Konkludując, zgodzić trzeba się ze stanowiskiem sądu I instancji, że dla zabezpieczenia prawidłowego toku tego postępowania koniecznym jest dalsze stosowanie wobec obu podejrzanych środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, tym samym środki zapobiegawcze proponowane przez obrońcę podejrzanego D. H. w treści zażalenia, nie byłyby w sprawie wystarczające.

Mając to wszystko na uwadze i nie dopatrując się jednocześnie po stronie podejrzanych okoliczności z art. 259 k.p.k., orzeczono jak w części dyspozytywnej.

Z.:

1.o treści postanowienia zawiadomić:

- podejrzanych z pouczeniem, że jest prawomocne
- obrońców podejrzanych

2. zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 3 września 2014 roku.